

Stellingen

1 Alhoewel de wetgever het begrip 'onzeker voorval' uit Boek 7 Titel 17 heeft geschrapt en in de Memorie van Toelichting heeft uitgesproken dat dit begrip geen deel meer uitmaakt van het huidige recht (*Kamerstukken II* 1985-1986, 19529, nr 3, p. 5), blijft het 'onzeker voorval' als essentiale voor de schadeverzekering gehandhaafd. De basis hiervoor kan worden gevonden in artikel 7:944 BW.

2 De wetgever heeft in het kader van het begrip onzeker voorval aan het *Monoliet I* arrest (HR 4 januari 1980, NJ 1984, 305) ten onrechte betekenis toegekend (*Kamerstukken II* 1985-1986, 19529, nr. 3, p. 5-6).

3 Schade aan verzekerde zaken ontstaan tijdens hun ontwikkelingsfase en veroorzaakt door een eigen gebrek komen in aanmerking voor uitkering onder de polis indien artikel 7:951 BW niet van toepassing is en de polisvoorwaarden dergelijke schaden niet expliciet van dekking uitsluiten.

4 Gelet op het uitgangspunt in titel 7.17 BW dat in de wet niet hoeft te worden geregeld wat partijen onderling in de polisvoorwaarden kunnen regelen en dat in de wet in beginsel geen dekkings- en uitsluitingsbepalingen zijn opgenomen, is de noodzaak van het opnemen van 'aard en gebrek van de verzekerde zaak' en 'roekeloosheid' als niet gedekte schade oorzaken in resp. 7:951 en 7:952 BW onvoldoende gemotiveerd.

5 Köster bepleitte in 1963 met succes toepassing van de leer van 'toerekening naar redelijkheid' teneinde te ontkomen aan tover-formules ten aanzien van het vereiste causaal verband in het kader van artikel 1401 BW (oud). De rechter zou hiermee de mogelijkheid maar ook de plicht hebben om te motiveren waarom hij een bepaalde wijze van toerekening redelijk acht en dit zou belemmeringen kunnen wegnemen "om openlijk uit te komen voor wat hij eigenlijk doet". Het arrest *Bravenboer/London* (HR 11 juli 2003, NJ 2005, 50, m.nt. JBMV, causaal verband tussen onrechtmatige aanrijding en kosten ter vaststelling van letselschade die (nog) niet is komen vast te staan) laat zien dat zijn pleidooi vruchten heeft afgeworpen.

6 In toenemende mate is in verzekeringszaken te zien dat Advocaten Generaal een sturende, soms het gedrag van verzekeraars corrigerende en daarmee een rechtspolitieke rol spelen (vgl. HR 31 oktober 1997, NJ 1998, 98 (*Oomen/Interpolis*);

HR 12 januari 2001, NJ 2001, 419, m.nt. MMM (*Kruimeldief*); HR 11 september 1998, NJ 1998, 851 (*Overbeek/Ysselstein*); HR 10 oktober 2003, NJ 2004, 22 (*NN/Dritty*); HR 10 oktober 2003, NJ 2005, 89, m.nt. MMM, (*'t Witte Paerdje*).

7 Gelet op het *Modalfa* arrest (HR 19 mei 1995, NJ 1995, 498) en op het huidige wettelijke stelsel ligt het in de rede om bij verzuim van het nakomen van de uit de polisvoorwaarden voortvloeiende mededelingsplicht omtrent risicoverzwaren aansluiting te zoeken bij het causaliteits- en proportionaliteitsbeginsel zoals neergelegd in artikel 7:930 BW.

8 De eis van wetenschappelijk bewijs van oorzakelijk verband tussen menselijk gedrag en klimaatverandering is contra productief voor het nemen van geëigende maatregelen.

9 Gelet op de rechtspraak van de Hoge Raad zal het in artikel 7:960 BW verankerde indenniteitsbeginsel in de praktijk van geringe betekenis zijn.

10 In toenemende mate bestaat in de politiek de neiging om invloed uit te oefenen op het functioneren van de rechterlijke macht. Voorbeelden zijn kritiek op individuele vonnissen en voorstellen die de beslissingsvrijheid van de rechter aantasten (minimumstraffen). Deze neiging alsmede de uitgebreide aandacht in de media hiervoor vormen geen remedie tegen een verondersteld in de samenleving levend gebrek aan vertrouwen in de rechterlijke macht, maar zijn er veeleer de oorzaak van.

11 Denken in termen van oorzaak en gevolg draagt zelden bij aan de oplossing van een conflict. De problematiek in het Midden-Oosten is hiervan een illustratie.

Stellingen behorend bij het proefschrift *Causaliteit in het verzekeringsrecht* van A. Blom, Kluwer (Serie verzekeringsrecht) Deventer, 2006